

Мѣсецътъ и шивачътъ

Това се случило много отдавна, прѣди хиляда, а може би, и прѣди повече години. Въ прозореца на единъ бѣденъ шивачъ, всѣка вечеръ заничалъ мѣсецътъ и винаги го заварвалъ надъ работа. Не веднажъ мѣсецътъ, уморенъ отъ дълго гледане, си отивалъ, а шивачътъ още продължавалъ да шие и да рѣже. Веднажъ мѣсецътъ изплувалъ на небето, и увѣренъ, че пакъ ще завари шивача, загледалъ се въ прозореца му. Погледналъ той и видѣлъ, че шивачътъ се изтегналъ въ леглото си и тежко въздиша! Почудилъ се мѣсецътъ и извикалъ:

— Хей, господинъ шивачъ!

Сепналъ се шивачътъ, скочилъ на крака. Погледналъ наоколо, — нѣмало никого. Само мѣсецътъ свѣтѣлъ прѣдъ него като чисто златно кълбо. Шивачътъ го запиталъ съ нисъкъ поклонъ:

— Съ какво мога да услужа на ясноликия Мѣсецъ?

— Навѣрно нѣмашъ работа. Азъ искахъ да си поржчамъ при тебе дрехи, — отговорилъ мѣсецътъ и продължавалъ да гледа прѣзъ прозореца и да не обръща внимание на столчето, което привѣтливия стопанинъ му прѣдлагалъ.

— Цѣлъ свѣтъ на мене гледа, — продължилъ мѣсецътъ, — а въ нѣкои хубави дрехи, може би, да изглеждамъ по-хубавъ. Пъкъ и тоя студъ често ме пронизва. Старъ съмъ вече, та смѣтамъ, че твое то палто би ме постоплило малко. Но ти трѣбва да ми скроишъ и ушиешъ всичко хубаво и удобно, отъ скжпъ и здравъ платъ, а за отплата, азъ ще ти свѣтя даромъ. Освѣнъ това, позволявамъ ти и те съвѣтвамъ да изшиешъ на политъ на палтото адреса и фирмата си. Тогава всички ще дожаждатъ да си шиятъ дрехи при тебе.

Шивачътъ се почесалъ задъ ухото и, слѣдъ като помислилъ, отговорилъ:

— Добрѣ. Но това нѣма да бжде тѣй лесна работа, защото ти, господинъ Мѣсечко, имашъ чудна